

Na prahu věčné blaženosti

Svatý Petr rozjímal, jak málo lidí si zaslouží věčný ráj a jak se ti dole stále snaží nahoru někoho upíchnout, když zaslechl slabé klepání na nebeskou bránu.

„Koho to sem čerti nesou,“ ulevil si a pootevřel bránu.

„Dobrý den,“ pozdravil muž před bránou, „já jsem Josef Novák z Prahy.“

„Tak pojď, podíváme se na tebe,“ řekl svatý Petr shovívavě, vtáhl muže dovnitř a zavřel bránu.

„Tady to máme, Josef Novák, narozen 11. 11. 1951 v Praze. Je to tak?“ obrátil se Petr na muže.

„Ano, prosím a zemřel jsem...“

„Ale to je přece jasné, že jsi zemřel,“ skočil mu Petr do řeči, „jinak bys tu nebyl,“ zakroutil nevěřičně hlavou a listoval ve velké knize. „A ty si myslíš, že tvé místo je u nás?“ zadíval se Petr na muže zkoumavě. „Tak se na tebe podíváme. Rodiče necháme stranou, nakonec kdo z nás může za rodiče a příbuzné,“ povzdychl si Petr a pokračoval úředním tónem. „Tak co to tu máme, jo, to počůrávání se, to trvalo trochu déle, než by se slušelo, ale je to ještě v normě. Dětem jsi hračky nebral, dokonce jsi některé hračky dal druhým,“ podivil se Petr.

„Promiňte, ale já si to již nepamatuji, byl jsem ještě malý,“ osmělil se pan Novák promluvit.

„Nevadí, nevadí, hlavně že to tu máme my,“ zdůraznil Petr. „Zdá se, že předškolní rok byl v pořádku, uvidíme, jak sis vedl dál,“ otočil Petr list. „Na základní škole výborné známky, téměř žádná poznámka o špatném chování...“

„Jednou jsem přece dostal poznámku,“ šeptl pan Novák, „to když jsem na sebe vzal za kamaráda krádež svačiny spolužačce.“

„Pravda,“ přikývl Petr, „dokonce jsi za to doma dostal výprask, ale vzápětí ti ten kamarád zle namlátil, jo, Nováku, pro dobrotu, na žebrotu...“

„On to byl takový impulzivní typ, ale žádnou z lumpáren, které na mě potom sváděl, jsem neměl na svědomí,“ ohradil se pan Novák.

„Těch rvaček v tvém životě mnoho nebylo, nějakých pět a z toho jsi byl čtyřikrát na lopatkách,“ řekl zklamaně Petr.

„Já jsem se nerad pral a to jedno vítězství byla náhoda, nevím, jak se to mohlo stát,“ řekl kající pan Novák.

„No budiž,“ zakroutil hlavou Petr, „každý jsme nějaký. Takže... ty ses nejen dobře učil, ale toho starého papíru cos nasbíral. A v době, kdy ostatní jezdili na kole, nebo si hráli na četníky a zloděje,“ divil se Petr.

„Mě to bavilo, protože jsem pomáhal zachraňovat naše lesy a z toho jsem měl velkou radost,“ přiznal pan Novák.

„Taky tu čtu, že jsi usilovným cvičením dokázal odstranit charakteristickou vadu ve své řeči. Co to bylo?“ zeptal se Petr.

„Já jsem, prosím, ráčkoval a styděl jsem se za to,“ zčervenal pan Novák.

„To se dá pochopit, bylo to v padesátých letech. Nemohl jsi tušit, jaká se s tím necelých čtyřicet let nato může udělat kariéra,“ přikývl Petr a otočil další stránku. „Cože?“ zvolal nevěřícně. „Tys chodil na barikády? A v padesátých letech?“

„Proboha to ne,“ bránil se pan Novák, „nikdy jsem nebyl na žádné barikádě.“

„Já to špatně přečetl,“ uklidnil se Petr, „tys chodil na brigády a dokonce i na počátku šedesátých let...“

„Byl jsem mladý a zdravý, tak proč bych nepřiložil ruce ke společnému dílu,“ vysvětloval pan Novák. „Vždyť jsme to dělali pro sebe. Chodil jsem i později na národní směny, to už se spíš uklízelo, než budovalo. Ale i to bylo znát,“ pochvaloval si pan Novák.

„Ano vidím, že i tvoje výsledky na gymnáziu nebyly nejhorší, stejně jako na vysoké škole... a teď hledám, jak hledám, žádná kaňka ve vztahu k ženám,“ podíval se Petr podezíravě.

„Já na to moc nebyl, raději jsem si četl a děvčata nechával stranou. Na to stačili kamarádi,“ řekl pan Novák, ale hned si provinile dal ruku na pus.

„Kamarádi stačili i na jiné věci,“ pokračoval důrazně Petr. „Třeba na politickou kariéru, ale ty ses vstupu do politické strany vyvaroval v dobách příznivých i nepříznivých,“ kroutil hlavou Petr.

„Já jsem se nikdy nikam netlačil, už jsem prostě takový,“ pokrčil rameny pan Novák.

„A to jsi snášel poslouchat kariéristy, kteří ti charakterem i vzděláním nesahali ani po kolena? A dokonce i po té vaší sametové takzvané revoluci?“ zeptal se Petr.

„Přivykl jsem,“ sklonil pan Novák hlavu.

„I nepřivykl,“ nesouhlasil Petr, „proč si myslíš, že jsi nepřežil v třiapadesáti letech infarkt a proč jsi ho asi dostal? Nekouřil jsi, nepil alkohol,

nepřejídal ses... já ti povím, co bylo jeho příčinou. Celý život ses uvnitř užíral a trápil a to je cesta do pekel, to mně věř...“

Pan Novák stydlivě hleděl všude, jen ne do očí svatého Petra.

„Jak dobře víš, u nás se dávají pouze křídla,“ promluvil po chvíli Petr, „ale ty na ně nemáš nárok, protože ses k sobě choval nezodpovědně. Je mně líto, ale odtud odejdeš s prázdnou, to víš, komu Pán Bůh, tomu i všichni svatí a já ani ty nejsme výjimka, takže to musíš zkusit jinde. Ale neboj, je tolik míst, kde můžeš vyfasovat různé věci, napadají mě třeba parohy, nebo jen malé růžky...“

„Snad nebudu čert?“ podivil se pan Novák.

Svatý Petr vzal vystrašeného muže kolem ramen a vyprovázel ho zpět k nebeské bráně. „Čert nebudeš, toho se neboj,“ nasadil uklidňující tón, „zůstaneš, čím jsi byl celý život,“ dodal před bránou a zlehka návštěvníka postrčil ven. A s pohledem, jak pan Novák mizí v nekonečném prostoru, si pro sebe dodal: „Vůl zůstane volem.“